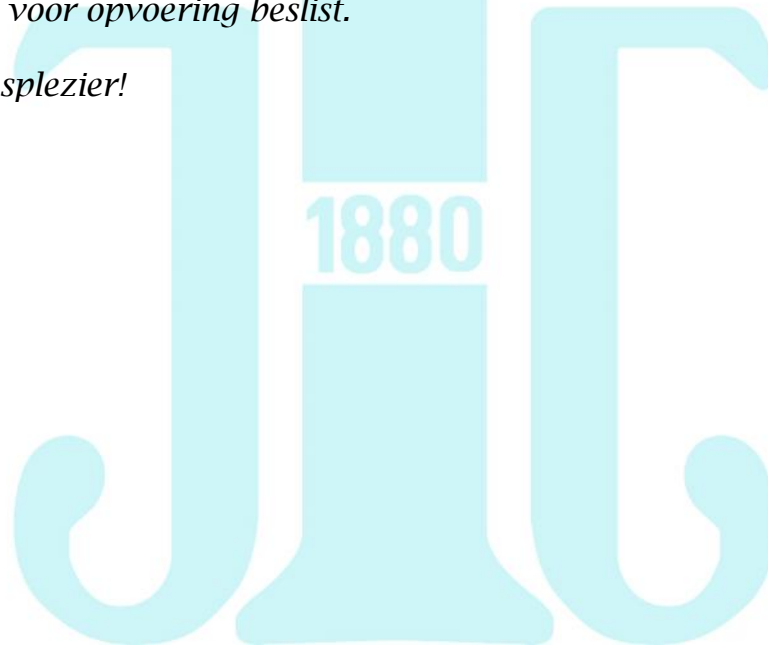

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

CARPE DIEM

tragikomedie in twee bedrijven

door

1880

Gerd Le Duc

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.3104

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *CARPE DIEM* op te voeren moet de naam van auteur *GERD LE DUC* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/008
ISBN 978-90-385-11757

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Gerd Le Duc
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens bvba · Te Boelaerlei 107 · 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 · Fax 03 366 45 01 · info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

4 KOPPELS

JAN: van rijke komaf, computergenie, gaat gelukkig door het leven, houdt oprecht van zijn vriendin Katrien. Qua mensenkennis scoort hij matig, schat situaties vaak verkeerd in. Verzoener die meestal de verkeerde woorden gebruikt, meent het goed met iedereen maar is naïef.

KATRIEN: ogenschijnlijk een toffe madam, vlot in de omgang, charmant, verstandig. Heeft echter een gespleten persoonlijkheid: schone schijn in haar relatie met Jan omwille van het prinsessenleven dat ze heeft, maar ze leidt een dubbelleven. Weet zich door haar vlotte tong overal uit te praten.

WALTER: goede en brave ziel, lacht graag, levensgenieter. Is niet de allerslimste en zo gebeurt het dat hij niet echt 'mee' is. Drinkt graag een pint. Menslievend.

VANESSA: dominante vrouw, met een cynisch gevoel voor humor. Door teveel naar haar negatief verleden te kijken, beseft ze soms niet dat ze alles heeft om gelukkig te zijn. Spreekt soms sneller dan dat ze denkt, waardoor ze anderen irriteert. Goed van inborst maar ze slaagt erin om dit meestal te verbergen.

ERIK: populaire, ogenschijnlijk toffe kerel. Humoristisch. Is echter niet te vertrouwen: hypocriet en leugenachtig. Is overal graag gezien, behalve bij hemzelf thuis.

MIA: een wat saaie vrouw met een belerende houding. Gaat gebukt onder het feit dat Erik niet eerlijk met haar is en haar verwaarloosd. Wil gewoon gelukkig zijn.

BEN: nam het leven in het verleden soms van de gemakkelijke kant, maar is helemaal opengebloeid na zijn scheiding. Het gaat hem voor de wind nu en het geluk druipt er af: vol levenslust en smoorverliefd.

LUT: klasserijke vrouw, charismatisch en verstandig. Behoudt in alle omstandigheden haar klasse. Zowel privé als zakelijk gaat het haar voor de wind.

DECOR

Mooi ingerichte woonkamer met salon. Tafel, stoelen, kast, tafeltje met glazen en hapjes, een aquarium...

Verdere aankleding naar eigen inzicht en middelen

KORTE INHOUD

Via facebook vinden vier voormalige boezemvrienden (Jan, Walter, Ben en Erik) elkaar terug. Twintig jaar geleden beleefden ze samen hun legerdienst maar daarna zijn ze elkaar gaandeweg uit het oog verloren. Jan wil die oude vriendschapsbanden terug nieuw leven inblazen en ze besluiten om bij hem thuis een reünie te houden. Er wordt gekozen om dit samen met hun partners te doen. Mede daardoor komt er echter heel wat boven water...

Vier koppels. Ze maken stuk voor stuk deel uit van een web dat zich die avond ontspint. Een web van verborgen waarheden, gemeende goedheid, hypocrisie, vriendschap, afgunst, liefde, verdriet, lust, intrige en geluk. De grauwheid en oneerlijkheid tussen deze mensen wordt in dit stuk licht verteerbaar gemaakt door het stevig humorsausje. Het leven zoals het is, maar niet alles leek vooraf zo te zijn. Carpe diem: mooie levensvisie. Maar in het mandje van geplukte dagen, huizen zowel de zoete als bittere vruchten des levens...

EERSTE BEDRIJF

TAFEREEL 1

(Alleen Katrien is in de woonkamer. Ze zit in de zetel met een predictor in haar hand en kijkt er vol ongeloof naar.)

KATRIEN : Zegt dat het niet waar is, zegt dat het niet waar is! Zeg alstublieft dat dit niet waar is... O nee, dat zal toch niet zijn van...en uitgerekend vandaag komt hij naar hier. Of misschien is het wel van...nee, stel je voor. Van ene keer. Verdomme toch, wat een situatie! Waarom ik? Wat nu? *(bekijkt de predictor)* Is dat ding wel te betrouwen? De gynaecoloog. Bellen! Ik moet dringend bellen. Kalm Katrien, gewoon kalm blijven. *(ze neemt ondertussen zenuwachtig de draagbare telefoon die naast de zetel in een oplader staat. Ze toetst een nummer in en terwijl ze wacht op antwoord roept Jan haar...)*
Komaan, neem nu af!

JAN : Katrien! Katrientje schat, ben jij in de living?

(Bij het geroep van Jan foefelt Katrien de predictor snel weg in de zetel en gooit in paniek de draagbare telefoon in het aquarium dat net naast de zetel staat. Jan komt binnen.)

Ha, hier ben je. Schat, voor dat onze gasten komen wil ik nog snel even horen hoe het met mijn moeder haar heup is. *(grijpt naar de houder waar normaal de telefoon in zit...)* Waar is de telefoon?

KATRIEN : *(kribbig, zenuwachtig)* Is dat nu echt het enige waar jij aan kunt denken: uw moeder haar heup. Altijd uw moeder, altijd die heup. Iedereen mag tot over zijn oren in de problemen zitten, economische crisis, arme kindjes hebben honger, terreuraanslagen, de wereld in brand, maar wacht: eerst nog eventjes informeren naar ons moeder haar heup. Lang leve ons moeder: hip, hip, heup!

JAN : Zeg, wat krijg jij nu ineens? Jij zit precies aan de speed! Dat is toch de normaalste zaak van de wereld dat ik meeleeft met ons moeder haar nieuwe heup.

KATRIEN : (*raast door*) Dat is toch allemaal in orde na die operatie. Haar ouwe heup was versleten, uw moeder heeft dat geweten, uw vader heeft geld neergeteld, en een nieuw heup besteld. Voilà, probleem opgelost! Mensen toch, ik krijg het ervan op mijn...heupen.

JAN : Ik begrijp echt niet wat jij nu ineens hebt. Daarjuist was je nog goed gezind. Komaan Katrientje, herpak u alstublieft, want zo dadelijk staan onze gasten hier. En waar is nu die telefoon?

KATRIEN : (*wijst gelaten*) In de visbak.

JAN : Wat? Maar hoe kan dat nu?

KATRIEN : Erin gevallen.

JAN : Erin gevallen? Vanzelf? Erin gesprongen of wat?

KATRIEN : Ja! Ik bedoel nee. Ik heb hem erin laten vallen, hij glipte uit mijn hand toen ik aan het bellen was.

JAN : Met wie?

KATRIEN : Wat met wie?

JAN : Met wie was je dan aan het bellen?

KATRIEN : (*cynisch, gepikeerd*) Zeg Jan, alstublieft! Met de viswinkel, goed?! En ze wilden hun vriendjes spreken, vandaar dat de telefoon nu in de visbak ligt, oké?! Wat maakt dat nu uit met wie ik aan het bellen was.

JAN : Oké, 't is al goed, 't is al goed. Bon, ons moeder kan wel wachten tot morgen, want de gasten zullen er direct gaan aankomen. (*enthousiast*) Wel, ik kijk echt uit naar vanavond, Katrien. Met die mannen heb ik nogal plezier gemaakt twintig jaar geleden in het leger, hohoho! Als ik daar aan terug denk...mensenlief toch.

KATRIEN : Je hebt al zo lang geen contact meer met 'die mannen'. Ik snap niet waarom je die nu per se wilt terugzien...en dan nog uitgerekend hier.

JAN : Facebook is toch een geweldige uitvinding. Iedereen vind je daar terug. We hadden direct alle vier hetzelfde idee: een reünie! (*mijmerend*) Ja, waar is de tijd. Walter en Ben dat is echt lang geleden. God, ik geloof dat ik die al zeker vijftien jaar niet meer heb gezien. Met Erik en zijn vrouw Mia hebben we nog tot over een jaar of vijf contact gehad. Zeg, weet je nog dat we met hen op gastronomisch weekend geweest zijn in 'Hoeve carpe diem'? Dat was toch plezant, niet?

KATRIEN : (*ongemakkelijk*) Euh ja...dat was wel...oké. Maar dat is allemaal zo lang geleden. Weet je wat ik het ergste vind: waarom moeten in godsnaam de vrouwen erbij zijn? 't Is nu niet dat ze zo gezellig zijn, hé. Bens vrouw Vanessa, is nooit echt mijn beste vriendin geweest. Met hare franke teut. En Mia altijd met haar schooljuffrouwachtige preken.

JAN : Die is dan ook een schooljuffrouw hé. Enfin, vijf jaar geleden toch nog. Och kom, je hebt Mia zo lang niet meer gezien. Die zal ondertussen wel veranderd zijn. Vanessa dat is zelfs al vijftien jaar geleden, dat was toen nog een halve puber die haar wou profileren. Denk er eens aan hoe dat gij waart in die tijd. Rebels en vol onrust. (*cynisch*) En zie uzelf nu bezig: één en al rust.

KATRIEN : Ik versta echt niet hoe dat Ben het bij haar uithoudt. Geef toe, die passen toch niet bij elkaar. En Walter, heeft die iemand tegenwoordig?

JAN : Ja, hij brengt toch iemand mee. Eigenlijk wou Walter liever bijeen komen zonder de vrouwen. Hij drong daar serieus op aan. Vreemd. Ik begrijp echt niet waarom. Maar de anderen hadden het liever met de vrouwen, zodus... Dat wou ik ook trouwens, dan kunnen ze nog eens allemaal zien wat een geweldige vriendin ik heb!

KATRIEN : Dat zal wel. Je vindt me zo geweldig, dat je nooit met mij bent willen trouwen. (*cynisch*) Het mocht niet van de mama en de papa.

JAN : Maar Katrientje toch: daar gaan we het nu toch niet meer over hebben, hé. Je weet dat die bang waren dat je met een deel van 't familiefortuin zou gaan lopen, bij een eventuele scheiding. Je kent dat toch hé, dat zijn oudere mensen. Mijn vader zei altijd: als je echt van elkaar houdt, blijf je zonder te trouwen ook wel samen. Je ziet, hij heeft toch gelijk gehad, niet?

KATRIEN : Ja, 't is al goed. Die plaat heb je al grijsgedraaid. Die draai je zelfs al van in de tijd toen er nog platen bestonden. Dus Walter wou liever die reünie zonder de vrouwen. Dan zal er wel iets niet juist zijn met die vriendin, een hoek af, of zoiets. Of lelijk.

JAN : Jij schiet mensen al af, nog voor dat je ze hebt gezien. De bedoeling is om er vanavond gewoonweg een gezellige boel van te maken. En wie weet valt het zo goed mee, dat we weer voor jaren vertrokken zijn.

KATRIEN : *(cynisch)* Fantastisch vooruitzicht.

JAN : Ik ben wel benieuwd hoe het tegenwoordig gaat tussen Ben en Vanessa. Indertijd maakten die nogal redelijk veel ruzie, zelfs op hun trouwfeest. Weet je dat nog?

KATRIEN : Omdat Ben een speech gaf om zijn ouders te bedanken en zij niks had voorbereid voor die van haar. Triestig.

JAN : Das was inderdaad niet aangenaam voor Ben. Maar goed. Dat is 't verleden. Vanavond staat in het teken van ontspanning, amusement en schitterende anekdotes uit onze legertijd.

KATRIEN : *(cynisch)* Ik kan bijna niet wachten om die te horen! Dat zijn toevallig toch niet dezelfde als die dat gij al honderd keer verteld hebt? *(de bel gaat)*

JAN : Ah! Hier zijn ze. Lachen! *(gemaakt lachje bij Katrien)*

(Jan doet open. Vanessa komt binnen, gevolgd door Walter. Jan blijft in het deurgat staan want hij verwacht ook nog Ben en de vriendin van Walter. Iedereen begroet elkaar, dat kan best door elkaar...)

Wie dat we hier hebben: ons Vanessa. Jij ziet er nog altijd even stralend uit. *(zoent haar)* Dag Walter, hoe is met u jong, alles goed?

WALTER : Ja ja, gezond en wel, gelijk ge ziet. En hier hebben we ons Katrien, se. Nog altijd even charmant als vijftien jaar geleden. *(zoent haar, Vanessa zoent Katrien ook)*

KATRIEN : Dank u. Jij ziet er ook goed uit. Dag Vanessa. Blij je eindelijk nog eens te zien. Je ziet er echt geweldig uit, schoon kleedje ook.

VANESSA : Dank u. 't Is inderdaad veel te lang geleden, Katrientje. Veel te lang. Jij bent anders ook nog geen haar veranderd. Je straalt.

JAN : (*kijkt in de gang*) Waar blijft den Ben? En ging jij je vriendin niet meebrengen, Walter? Of zijn ze allebei een parkeerplaats aan het zoeken?

VANESSA : (*verrast, steeds kwader wordend*) Ben? Komt Ben? Walter?!

WALTER : Euh...Ben komt, ja.

VANESSA : (*drie verschillende toonaarden, steeds kwader*) Ben komt?! Ben komt?! Ben komt?!

WALTER : Ben komt. Ja, het spijt me bolleke, dat ik dat niet verteld heb. Maar ik wou deze avond absoluut niet missen. Als je dat vooraf had geweten, wou je wellicht niet dat we gingen. Dus koos ik maar voor de confrontatie, de korte pijn. Het is eigenlijk de ideale kans nu, om eindelijk het verleden te begraven. Juist of niet?

VANESSA : Het verleden begraven? Niet simpel, als jij mij een schop in mijn handen duwt om het terug naar boven te spitten! Jij zorgt voor deze confrontatie, niet ik!

JAN : Excuseer, ik wil mij niet bemoeien Vanessa, maar...als ik het goed begrijp, ben jij dus niet meer getrouwd met Ben.

VANESSA : (*sarcastisch*) Dat heb jij inderdaad goed begrepen, proficiat! Wat een opmerkingsgave! Briljant! Geniaal zelfs! Witse is er niks tegen!

WALTER : Zijt nu eens kalm, Vanessa. Het zit zo, vrienden. Vorig jaar is de echtscheiding uitgesproken tussen hen, na een lange strijd. 't Was dus meer een vechtscheiding, gelijk dat ze zeggen.

KATRIEN : Daar kan ik mij iets bij voorstellen.

VANESSA : (*met indringende blik*) Wat wil jij daar exact mee zeggen?

KATRIEN : Niks, niks...ik zwijg. (*binnensmonds*) Sorry dat ik leef.

VANESSA : Het was allemaal de schuld van Ben, die ruziestoker. Altijd wilde hij zijn gelijk halen. Hij wou onder andere zelfs niet toegeven dat...

(*de deurbel gaat en onderbreekt dus Vanessa haar geraas...*)

JAN : Momentje. Neem ondertussen maar iets om te drinken. *(op een tafeltje staan er glazen met aperitief en wat hapjes. Jan doet enthousiast open, hij wil de ruzie van daarnet verborgen houden)* Ah, wie dat we hier hebben: Erik en Mia! Blij van jullie te zien, kom binnen.

ERIK : Goedenavond samen. *(Doet zijn kusronde)*

MIA : Dag iedereen. *(Doet haar kusronde. Er valt een ongemakkelijke stilte)*

ERIK : Oei, zijn we nu al uitgekapt? Ik zal anders binnen twintig jaar nog eens terugkomen, hahaha. Waar is nu uw nieuwe vriendin, Walter? En waar hangt den Ben uit? Die zijn hier toch niet ergens met z'n tweeën in een ander kamer met elkaar aan 't foefelen, hahaha.

JAN : *(snel)* Nee, nee. Ze zijn hier nog niet. Er is een kleine verandering van euh...decor. Enfin, decorstukken: Walter is nu samen met Vanessa.

ERIK : Ah...zo zitten de zaken...tof. Willen wij anders ook eens wisselen van vrouwen, Jan? Hahaha.

MIA : Erik! Hou het een beetje deftig, alstublieft. Met uwe onnozele praat altijd. Wat is er dan mis gegaan tussen jullie, Vanessa?

VANESSA : Dat is een veel te lang verhaal. Het komt erop neer dat er met Ben niet meer viel samen te leven en een dik jaar geleden zijn we gescheiden.

WALTER : En juist op de kop zes maanden geleden, ja ja het is eigenlijk jubilee vandaag, ben ik...

JAN : Proficiat! *(Jan biedt ondertussen Mia en Erik aperitief aan)*

WALTER : Pardon?

JAN : Proficiat met jullie jubilee.

WALTER : Euh dank u. Zes maanden geleden ben ik dus Vanessa tegengekomen.

VANESSA : Een feestje met mijne ex-man. Originele cadeau dat je hebt bedacht voor onze jubilee, bedankt.

WALTER : Maar bolleke, dat maak ik wel goed. Morgen zal ik u eens goed verwennen, hé bolleke... *(wil lief zijn, zonder succes)* Maar goed, wat ik wou zeggen: hoe dat we elkaar hebben leren kennen is een lang verhaal. Maar de eerste kus, de officiële start van onze relatie zeg maar, dat was in 'Hoeve carpe diem' in de Voerstreek, ken je dat?

ERIK + JAN + MIA + KATRIEN : Ja. *(even stilte, dan gelach)*

JAN : *(beetje zenuwachtig, heeft duidelijk iets te verbergen)* Hahaha. Ja, het zit zo, we zijn er met zijn vieren eens samen op weekend geweest. Dat is nu ook toevallig, want ik ben van plan om daar...enfin, ik bedoel: 'carpe diem', daar plukt tegenwoordig iedereen blijkbaar den dag! 't Is te zeggen, ik niet hé. Ik pluk daar...euh...niks! Herinner jij je 'carpe diem' nog, Erik?

ERIK : *(ook zenuwachtig, heeft nog meer te verbergen)* Natuurlijk. Jaja. Romantische plek. Ik heb er zelf ook al eens een bloem geplukt. *(snel)* Een dag! Een dag, wil ik zeggen. 't Is te zeggen, wie plukt er nu een dag, die groeien nu niet bepaald aan de bomen hé, hahaha.

KATRIEN : *(slaat helemaal dubbel)* Niet echt, zelfs niet in 'Hoeve carpe diem'... Fantastisch hotel daar, goed eten en geweldig personeel ook. Heb jij per toeval de souschef daar gezien, Vanessa? Lekkere kerel. Allee lekker, ik bedoel zijn eten natuurlijk. Hij is echt fantastisch in neuken.

JAN : In neuken?

KATRIEN : In keuken! In koken! Koken in de keuken, bedoel ik. Hihhi, wat brabbel ik nu toch allemaal. Blijkbaar wat zenuwachtig voor deze avond. Wat wil je: ik ben in verwachting.

JAN : In verwachting?

KATRIEN : *(zenuwachtig gebrabbel)* Ik bedoel: in blijde verwachting om al die oude gezichten hier terug te zien. Niet dat jullie gezichten zo oud zijn, maar: 't is lang geleden dat ik ze gezien heb! Ik zeg altijd: een gezicht is maar zo oud als...als het eruit ziet! Waarmee ik niet wil zeggen dat jullie er oud uitzien, maar uw gezicht is lang...geleden...gezien...*(de deurbel redt Katrien...)*

JAN : Dat zal Ben zijn met zijn vriendin.

VANESSA : Vriendin? Heeft die een vriendin? Ik heb mijn gat nog maar gedraaid en hij heeft al een ander!

WALTER : Maar bolleke, jij bent nu toch ook samen met mij.

VANESSA : *(kordaat)* Dat is niet hetzelfde! *(korte algemene stilte)*

JAN : Ik...ik zal eventjes open doen...kwestie van de mensen binnen te laten. Pakt nog een hapje. Schenk de glazen nog eens vol, Katrientje. *(doet deur open)* Dag Ben, blij van u terug te zien, jong! En zo'n charmante dame aan uw zijde. Dag juffrouw.

LUT : Aangename kennismaking. 't Is Lut. Lut van Lutgard. Mijn ouders hadden niet hun beste dag toen ze mijn naam kozen, dus noemt men mij Lut. Dat klinkt toch wat moderner. En u moet Jan zijn.

JAN : *(Wil grappig zijn)* Ja. Alhoewel ik eigenlijk bij mijn geboorte JanPietJorisenKorneel heette. Maar Jan bekt ook wat beter en moderner, hahaha. *(beleefdheidslachje Lut. Jan stelt iedereen voor terwijl Lut en Ben iedereen begroeten)* Dit is Katrien, mijn vriendin. Dat zijn Erik en Mia...en hier hebben we Walter en Vanessa.

VANESSA : *(terwijl Lut haar begroet, Ben heeft Vanessa nog niet gezien, nadrukkelijk)* Dag Lutgard!

BEN : *(was Erik aan het begroeten, verrast)* Vanessa? Wat doe jij hier? Zeg dat het niet waar is.

VANESSA : Ik wou dat ik kon zeggen dat het niet waar is.

WALTER : Euh Ben, ik denk dat ik u een woordje uitleg verschuldigd ben. Wij zijn sinds een aantal maanden...

VANESSA : Zes! Uitgerekend vandaag: zes!

WALTER : Ja zes, Vanessa, zes. Sinds zes maanden dus, zijn wij een koppel.

BEN : Een koppel?

WALTER : Ja. Luister, eigenlijk wou ik een reünie zonder de vrouwen erbij, want deze confrontatie wou ik echt niet. Maar jullie drongen allemaal zo hard aan om het samen met de partners te doen, dat ik er niet onderuit kon. Dus omdat ik er zeker bij wou zijn, had ik maar besloten om te zwijgen over Vanessa en tegen Vanessa, want je kent haar, hé Ben?

BEN : Maar al te goed.

VANESSA : Zeg, zal dat wat gaan daar met jullie getweeën! Weet je wat, ik ben hier weg. Hier heb ik echt geen zin in. Dat is hier geen reünie, maar een, een...ruïne!

WALTER : Komaan Vanessa. We leven nu! Niet in het verleden. Gedraagt u nu eens volwassen.

VANESSA : Volwassen? Dat moet jij juist zeggen! (*imiteert Walter*) 'Ik ga niks zeggen tegen Vanessa want anders mag ik niet met mijn vriendjes gaan spelen.' En dat spreekt dan over volwassen!

(Ondertussen zijn Katrien en Erik op een non-verbale manier heel flirterig met elkaar bezig. Het is duidelijk dat ze zeer 'vertrouwd' zijn met elkaar. Jan geeft Lut en Ben aperitief. De hapjes gaan rond.)

WALTER : Oké, oké...ik had dit allemaal beter vooraf besproken. Met Ben ook trouwens. Het op een confrontatie laten uitdraaien was duidelijk niet mijn beste idee aller tijden. Mijn excuses.

JAN : (*wil situatie redden met geïmproviseerde speech*) Beste vrienden, ik zou zeggen: laat ons er gewoon een gezellige avond van maken. Laat ons de draad van het verleden, toen dat we goede vrienden waren, terug...oprollen. En laat ons de gebeurtenissen van het recentere leven begraven onder de euh... strijdbijl. De situatie is wat ze is en iedereen is nu blijkbaar veel gelukkiger, zodus...

VANESSA : Wat wil jij daar nu mee zeggen? Is Ben nu beter af volgens u, met zijn (*nadrukkelijk*) Lutgard?!

JAN : Maar nee, ik wil zeggen dat iedereen zich klaarblijkelijk nu toch gelukkiger voelt. Jij hebt u toch ook kunnen verbeteren, nietwaar?

BEN : Ah ja? Wat heeft Walter dan dat ik niet heb?

JAN : (*zucht*) Dat weet ik niet. Maar ik weet wel dat iedereen nu op zijn plooi is gekomen en samen is met wie hij samen wilt zijn, juist of niet Erik?

ERIK : (*Was druk bezig met Katrien*) Wat zei je?

JAN : Dat iedereen nu samen is, bij diegene dat hij wilt zijn.

ERIK : Ja. Dat zal wel, denk ik. (*speels lachje naar Katrien, dat met een verleidelijk lachje beantwoord wordt. Mia heeft dit echter gezien en werpt een boze blik naar Erik en Katrien, die meteen een onschuldig gezicht trekken. Er valt een stilte.*)

JAN : Heb ik iets gemist?

KATRIEN : Nee schat, nee. Zullen we anders maar ineens aan tafel gaan? Alles staat gereed in de eetkamer.

JAN : Goed idee. We hebben een koud buffet voorzien. Kwestie dat Katrien dan niet heel de tijd achter de kookpotten moet staan tijdens het eten.

BEN : Dat zou niet gezellig zijn. Het gaat smaken want ik sterf van de honger.

VANESSA : *(nijdig)* Weer heel de dag het eten uit uwe mond gespaard gelijk vroeger, omdat je wist dat je op een ander ging eten vanavond?

LUT : *(fijntjes)* Toch niet. We hebben deze morgen nog van een heerlijke champagnebrunch genoten in 't Hof van Cleve. Moet je ook eens doen, een aanrader. *(ze draait zich om en begeeft zich naar de eetkamer, Vanessa blijft verbouwereerd achter)*

TAFEREEL 2

(Iedereen zit in het salon en drinkt koffie. We zijn een uurtje later.)

WALTER : Dat heeft mij echt gesmaakt, Katrien. Die zalm was verrukkelijk en die gevulde tomaten: mmm: smaakbommetjes!

MIA : Ja, je hebt er verstand van. Alles mooi verzorgd en die zalm was inderdaad buitengewoon lekker.

KATRIEN : Dank u. Het was dan ook het neusje.

MIA : Pardon?

KATRIEN : Het neusje.

MIA : Het neusje?

KATRIEN : Van de zalm.

ERIK : *(lacht overdreven)* Whoehahaha...wel ja Mia...hahaha, het neusje van de zalm, hahaha! Geweldige bak, Katrien, hahaha.

(Lut haar gsm rinkelt. Ze neemt op en trekt zich even terug.)

BEN : Dat zal voor haar werk zijn. Ze is hoofdredacteur bij een tv-productiemaatschappij. Eigenlijk heeft ze nooit echt gedaan met werken, want regelmatig hebben ze haar raad of toestemming nodig.

KATRIEN : Wauw, ferme job. Een echte carrièrevrouw. Wat doe jij tegenwoordig?

BEN : Ik werk daar ook. Als chauffeur. Zo heb ik Lut trouwens leren kennen.

ERIK : Is dat niet moeilijk dat zij eigenlijk jouw baas is?

BEN : Nee, eigenlijk heeft dat wel iets. Het is zo'n typisch clichéverhaal: 'baas met secretaresse' maar bij ons dan omgekeerd, hahaha. Nee, ik ben vol bewondering voor wat ze allemaal kan. Zij staat aan de absolute top in dat wereldje. Ter compensatie speel ik thuis wel de baas, ook het omgekeerde van het clichébeeld dus, hahaha.

VANESSA : Dat was vroeger al zo, het was altijd volgens jouw goesting.

BEN : Dat zal wel. Nog zo één en de koeien drinken melk! Denk je nu echt dat ze dat geloven? Jij hoeft je mond maar open te trekken en iedereen weet dat zoiets niet kàn kloppen!

WALTER : Dat is wel waar, hé schat. Je kunt nu toch niet bepaald zeggen dat je je laat doen thuis.

VANESSA : Zwijg! Jij hebt thuis minstens evenveel te zeggen als ik, of niet soms?

WALTER : Euh...ja ja, schatje. Ik wou alleen maar zeggen dat...

VANESSA : Zwijgt dan!

JAN : Hahaha.

VANESSA : Is 't grappig misschien?

JAN : *(stopt meteen met lachen, met afgestreken gezicht)* Nee. *(stilte)*

ERIK : Ben jij nog altijd zo goed met computers, Jan?

JAN : *(fier)* Bah, ik verdien ik er toch mijn brood mee. Websites ontwerpen, nieuwe programma's schrijven, enfin, zowat alles wat met computers te maken heeft. Ik mag niet klagen.

KATRIEN : Je moet niet te bescheiden zijn. Hij is een top specialist in de branche. De grote firma's staan in de rij om klant te worden. Hij verdient er zelfs zoveel brood mee, dat ik mag mee-eten en thuis kan blijven.

MIA : Dat zou niets voor mij zijn, thuis blijven. Ik vind het toch beter voor je ontwikkeling dat je als vrouw ook een job hebt.

KATRIEN : Wat wil je daar mee zeggen? Ben ik dan onderontwikkeld, of wat?

MIA : Dat zeg ik niet. Ik bedoel dat je beter geïntegreerd bent in de samenleving als je gaat werken. Je blijft dan ontwikkelen als mens.

ERIK : Zeker als je fotograaf bent, hahaha.

MIA : (*gortdroog*) Kun je alstublieft je scheurkalendergrappen voor jezelf houden, Erik. (*tegen Katrien*) Ik wil maar zeggen dat een job voor een vrouw goed kan zijn om haar zelfbeeld op peil te houden. Het zorgt voor de juiste balans.

KATRIEN : Nog altijd schooljuffrouw, zeker?

MIA : Inderdaad, goed geraden.

KATRIEN : De balans van uw zelfbeeld verraadde het. Wat doe jij trouwens, Vanessa?

(*Lut haar telefoontje is gedaan en ze komt terug in de zetel zitten.*)

VANESSA : Ik werk al twaalf jaar bij de belastingen, als controleur.

BEN : (*mompelend tegen Erik*) Typecasting.

VANESSA : Wat ik allemaal tegenkom, dat kunt ge niet geloven. De wet omzeilen is hier precies een nationale sport. Het is dus cruciaal om mijn ogen en oren goed open te houden en daar ben ik toevallig niet slecht in. (*tegen Ben, die verrast reageert*) Of je dat nu typecasting vindt of niet.

WALTER : Goede oren, goede ogen en aan jouw mond mankeert ook niks, hé bolleke. Overigens: tegenwoordig ben ik mijn eigen baas. Ik heb namelijk de drankenhandel van ons vader voortgezet toen hij met pensioen ging. In één klap kreeg ik een goed draaiende zaak cadeau.

ERIK : Chique! Dat is eigenlijk de ultieme droom job voor jou, Walter. Jij drinkt toch graag een glas en dan nu mogen leveren aan al die cafés...

VANESSA : Zwijgt stil! Als hij alles even goed zou doen als het verzorgen van zijn public relations bij zijn klanten, dan zou het feest zijn!

WALTER : 't Is nu feest, bolleke. Maar je hebt gelijk, Erik: ik ben met mijn gat in de boter gevallen.